

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

Szervraktár

*elsorolja
testének
kimeríthetetlen gazdagságát*

*a máj kopár hegyeit
az étkek fehér szurdokait
a tüdők zúgó ereit
az izmok édes halmait
az epe és vér tavait s hullámzásait
a csontok hideg szelét
az emlékezet sója felett*

(Zbigniew Herbert – Weöres Sándor: *Apollo és Marsyas*)

Bevezetés: 1,1-3

1 ¹ Ezek annak a könyvnek az igéi, melyeket László, Lőrinc fia – ő Dénesnek volt a fia, ő meg Dánielnek volt a fia, ő meg Ferencnek volt a fia, ő meg Mihálynak volt a fia – sugalmazott ² a halála utáni esztendőben fiának, II. Lászlónak itt, Székelyföldön, az Olt vize mellett, ³ Mindszent havának hetedik napján, abban az időben, amikor még javában dúlt az orosz–ukrán háború.

Vídiá: 61,1-7

61 ¹ Mert jönni fog, fiam, Spanyolországból vagy a szomszédos utcából, de jönni fog a halál, ² olyan biztosan, ahogy elvásik a fejsze, vagy ahogy – urambocsá! – a vídiás lópatkó is elkopik, ³ emlékszel, ugye, mekkora ceremónia volt minden ősszel

megrendelni a cigány Forgács Jánosnál a négy téli patkót Bandi lovunknak, ⁴ beszerezni a bányából a kopott fúrófejet, amiből a vídiá a patkókra kerül, ⁵ nótázni Forgács János bácsival, mert nemcsak mi, hanem a cigány kovács is szerette a pálinkát stb.,

⁶ a veterán lelkek szerint Isten szörnyen büszke volt erre az ötvözetre, mármint a vídiára, „Wie

Részletek egy készülő kötetből.

Diamant”, mint a gyémánt, mondogatta, ⁷ madarat lehetett volna fogatni vele, ha lenne madár a mennyben, viszont annál jobban hízott a mája, mint a miénk otthon a pálinkától...

Memento mori: 62,1-12

62 ¹ S amilyen biztosak lehettünk mi abban, hogy legkésőbb tavasz végére, nyár elejére elkopik a vídiás patkó is, olyan biztosan fog jönni a halál, ² nem árt tehát készen lenni, megérni, úgymond, a halálra, ³ a veterán lelkek szerint nincs nagyobb szégyen, mint „ignotus moritur sibi”, vagyis ha valaki önmaga számára ismeretlenül hal meg, ⁴ az ilyenek a mennyben is külön csoportban ácsorognak, csak bámulnak értetlenkedve, hogy akkor mi is történt velük valójában, ⁵ szegény Szentlélek meg irul-pirul, az ő feladata lenne közhírré tenni a memento morit, pedig őszerinte közhírré is tette-teszi

⁷ az élet minden egyes napján,
a nap minden egyes percében,

⁸ nem ő a ludas abban, hogy ennyire elszaporodtak a rosszcsont lelkek, ⁹ ezért aztán végtelenül hálás minden aprócska segítségért, ¹⁰ majd kiugrott a bőréből, amikor megtudta, hogy levelet akarok küldeni tőled az ifjúságnak, ¹¹ hurrá és hajrá!, mondta, okvetlenül, testvér, okvetlenül!, mondta, ¹² és csak bátran, és gátlások nélkül – elvégre Jeremiás is írt volt levelet a Babilonba hurcoltaknak...

Az ifjúságról: 63,1-7

63 ¹ De még mielőtt belekezdenénk a levélbe, nem árt, ha tudod, fiam, hogy ifjúság alatt nem holmi szeleburdi kölykek értendő! ² Járja errefelé egy mondás, hogy ti.

a vének csak álmokat álmodnak,
az ifjak viszont látomásokat látnak,

³ ergo: az ifjúság közelebb kerülhet Istenhez, mint a vének, mert a látomás tisztább kinyilatkoztatás az álomnál. ⁴ Hiába állunk tehát mi, halottak Isten jobbán-balján, az ittlétünk, sajnós, már csak örökös álom. ⁵ Bezzeg a földieknek micsoda látomásaik lehetnek! – a nótabeli száztizenhat éves barna kislányt is beleértve! ⁶ Bizony, fiacskám, hozzánk, halottakhoz képest még ő is ifjúnak számít! ⁷ Hiszen él még, él még...
